

جدال آبگی

مسئولان وزارت نیرو که خود سابقه اجرای تصمیمات غیر کارشناسی در حوزه انتقال آب دارند به جمع منتقدان طرح انتقال آب خزر پیوستند کارشناسان می‌گویند انگیزه‌های مخالفان و موافقان دولتی طرح سیاسی است

ابوالقاسم رحمانی

دبیر گروه جامعه

نسبتاً طولانی و پیگیری حداقل دو رئیس جمهور برای وقوع آن، اخیراً تنش‌های جدی‌تری را ایجاد کرده است که روایت آنچه در مهر ۹۸ رخ داده است و آنچه پیش و پس از آن رخ داد و رخ می‌دهد، به خوبی نشان می‌دهد بیش از آنکه با یک مقوله زیست محیطی روبه‌رو باشیم، با یک اتفاق و اقدام سیاسی مواجه هستیم.

لنگ می‌زند. چند روز پیش بود که عیسی کلانتری در نامه‌ای به وزارت نیرو از بلا مانع بودن انتقال آب دریای خزر به فلات مرکزی ایران خبر داد و همین نامه تمام حواشی پس و پیش آن جامعه محیط زیستی ایران را در شوک فرو برد؛ شوکی که البته خیلی هم بی‌دلیل نبود و عقبه سیاسی و اجتماعی گسترده‌ای آن را احاطه کرده بود. این ماجرا سواى تاریخ

آن داشته باشد. حفر چاه‌های عمیق، سدسازی، انتقال آب و تخریب جنگل‌ها و... خلاصه‌ای از اقدامات توسعه‌ای کشور است که همه به قیمت قربانی شدن محیط زیست پیش رفته‌اند و گویی خیال تمام شدن هم ندارند. انگار اگر روزی در ارتباط با این مسائل اتفاقی رخ ندهد و سیاستی اجرا نشود و کسی اظهار نظر نکند، جایی از کار دولت‌داری

دنیای محیط زیست در کشور ما دنیای عجیبی است، مثل خیلی دیگر از حوزه‌ها و مسائل، در محیط زیست هم سال‌هاست سیاست حرف اول را می‌زند. مثلاً کافی است یک نفر رئیس جمهور، وزیر یا مسئول ردیاب‌لایی باشد، می‌تواند تمام مواهب طبیعی را به سمت زانگه‌گاه و حوزه انتخاباتی‌اش روانه کند، بدون اینکه تقبلی به پیوست زیست محیطی

تنها نقطه مشترک روحانی و احمدی‌نژاد

تا پیش از ماجرای انتقال آب خزر به فلات مرکزی کشور، یعنی سمنان، اگر از ما سوال می‌شد چند نقطه مشترک در سیاست‌ها و اقدامات دو رئیس کشور قبلی کشور یعنی محمود احمدی‌نژاد و حسن روحانی پیدا کنیم، این کار ممکن نبود، حالا اما با این طرح عجیب انتقال آب مشخص شد، هر چند این دو نفر در سایر موضوعات فرسخ‌ها با هم فاصله داشتند، در انتقال آب به زانگه‌گاه‌شان همچون رئیس جمهورهای قبلی، اتفاق نظر جالبی دارند. حسن روحانی، در آبان سال گذشته در جمع مردم سمنان اعلام کرده بود: «در حال حاضر زیربنای مساله انتقال آب به استان سمنان بررسی و حل و فصل شده و هیچ مانعی برای سرمایه‌گذاری وجود ندارد.» البته از دولت روحانی با تمام شعارهایی که در حوزه محیط زیست می‌داد انتظاری غیر از این بود و تصور می‌شد در این دولت شاهد اقدامات مخرب زیست محیطی نباشیم، اما انتخاب عیسی کلانتری به ریاست سازمان حفاظت محیط زیست و طرح‌هایی نظیر انتقال آب و سدسازی و... نشان داد این دولت هم تفاوت چندانی با قبلی‌ها ندارد و دغدغه محیط زیستی در حد همان شعارها باقی خواهد ماند.

مخالفت منابع طبیعی مازندران و موافقت محیط زیست

اینکه ادعا کنیم همه چیز از نامه کلانتری و چراغ سبز سازمان محیط زیست به انتقال آب خزر شروع شد، کمی اتر به نظر می‌رسد. اما اینکه ادعا کنیم نامه کلانتری باعث شد جامعه محیط زیستی کشور دچار سردرگمی و حواشی جدی پیرامون این مساله شود، بیراهه نگفته‌ایم. اسارت حواشی بعد از نامه کلانتری با اظهارات محسن موسوی، مدیرکل منابع طبیعی استان مازندران خورد که یک روز پس از انتشار آن نامه در گفت‌وگو با رسانه‌ها خبر از مخالفت‌شان با پروژه انتقال آب خزر داد و گفت: «کمیت فنی اداره کل منابع طبیعی مازندران در نامه‌ای به سازمان محیط زیست با ۹۶ بند با انتقال آب دریای خزر به فلات مرکزی کشور مخالفت کرده بود. بیش از ۱۱ کیلومتر از مسیر پیشنهادی انتقال لوله آب از جنگل‌های هیرکانی عبور می‌کند که در صورت اجرای پروژه تخریب زیادی برای جنگل به وجود می‌آید. این تصمیم رئیس سازمان محیط زیست جای تاسف و تعجب دارد. منابع طبیعی نظر کارشناسی و فنی خود را اعلام کرده است اما تصمیم گیرنده ما نیستیم که بتوانیم جلوی انتقال آب دریای خزر به فلات مرکزی کشور را بگیریم.» البته کلانتری پیش از نامه‌نگاری و موافقت مکتوب با طرح انتقال آب و سواى اظهار نظر برخی فعالان محیط زیست مبنی بر مخالفت شخصی او با این مساله، اخیراً در قامت موافق سفت و سخت طرح انتقال آب خزر به سمنان گفته است: «در همه جای دنیا در حاشیه دریاها ده‌ها میلیارد مترمکعب آب شیرین می‌شود و همه دنیا می‌توانند استفاده کنند، الا ما چرا که چهار شکل زیست محیطی به آن معترض هستند. می‌خواهند به ۵۰۰ تا ۶۰۰ هزار نفر از جمعیت این مناطق (استان‌های یزد و سمنان) آبی داده نشود و این جمعیت به تهران مهاجرت کنند. چگونه است که نوبت ما که می‌شود، فقط سالیانه یک میلیارد مترمکعب آب شیرین می‌کنیم تا نیازمان را تأمین کنیم همه سر و صدامی کنند، رسانه‌های ما نباید خودوطن باشند.»

توپ ادامه فرایند انتقال آب خزر در زمین وزارت نفت!

مسعود تجریشی، معاون محیط زیست انسانی سازمان حفاظت محیط زیست هم وارد گود اظهار نظرها در ارتباط با طرح انتقال آب خزر به فلات مرکزی شد و در این باره گفت: «یک خط اولیه نفت در مسیر ری-نکا وجود دارد که قرار است انتقال آب دریای خزر به فلات مرکزی نیز از همین مسیر انجام شود، بنابراین مجوز سازمان حفاظت محیط زیست برای همین مسیر است و وزارت نیرو نمی‌تواند برخلاف مجوز ما عمل کند. چنانچه وزارت نفت با انتقال آب از خط لوله نفت موافقت نکند، مجوز سازمان حفاظت محیط زیست لغو می‌شود. اگر قرار باشد درختی به‌طور مثال برای ایستگاه پمپاژ قطع شود وزارت نیرو باید مجوز قطع درخت را از منابع طبیعی بگیرد. تجربه من نشان داده است منابع طبیعی در هیچ کدام از پروژه‌ها با قطع درخت مخالفت نمی‌کند و البته پیش از این به ما اعلام نکرده بودند که با انتقال آب دریای خزر مخالف هستند. قانون این اجازه را به سازمان جنگل‌ها داده است که در صورت موافقت با قطع درخت خسارت آن را تعیین و پس از دریافت خسارت اقدام به درختکاری می‌کند. هیچ راهکاری جز انتقال آب از دریای خزر وجود ندارد، بنابراین محیط زیست نمی‌تواند اصرار کند که وزارت نیرو راه دیگری را بپوشاند. اظهاراتی عجیب که در آن هم توپ ادامه فرایند انتقال آب خزر به زمین وزارت نفت انداخته شده و هم گفته شده منابع طبیعی مخالفتش را با این طرح به محیط زیست اعلام نکرده بود! تجریشی همچنین روز گذشته در ارتباط با مصارف آب انتقالی از خزر خاطرنشان کرد: «بر اساس این پروژه قرار است سالانه ۲۰۰ میلیون مترمکعب آب از دریای خزر به سمنان منتقل شود که از این مقدار ۵۰ میلیون مترمکعب آن برای شرب و ۱۵۰ میلیون مترمکعب دیگر برای صنعت مصرف می‌شود.»

ادامه دعوای زرگری وزارت نیرو و سازمان محیط زیست

بعد از مخالفت فاضلی، از مشاوران وزیر نیرو با طرح انتقال آب خزر آن هم بعد از موافقت سسازمان حفاظت محیط زیست صفحه رسمی این سازمان در توییتر در یک رشته توییت در واکنش به این اظهارات نوشت: «در باره انتقال آب صراحتاً وزارت نیرو کارفرما، پیمانکار و بهره‌بردار است. طبق قانون وزارت نیرو در هر محلی تشخیص داد نیاز به انتقال آب وجود دارد، اقدام می‌کند. متولی و مجری انتقال آب خزر به سمنان هم وزارت نیرو است و این وزارتخانه هنوز تصمیم قطعی خود را نگرفته است. برای اینکه جنگل‌های هیرکانی شمال حداقل خسارت را بخورد باید لوله انتقال آب از حاشیه مسیر اولیه گاز عبور کند که قبلاً کشیده شده و نیاز به قطع درختان جدید نیست. گرچه عوام گریبی و گرفتن رست‌های روشن‌فکری این روزها راه‌ها شده است، از این منظر اگر مشاور محترم وزیر نیرو با این پروژه مخالف است، می‌توانند وزیر محترم را متقاعد کنند تا درخواست‌شان را پس بگیرند.»

آغاز تناقض‌ها و جدل وزارت نیرو با سازمان محیط زیست

وزارت نیرو متولی اصلی اجرای چنین طرح‌هایی در کشور است. جذب سرمایه‌گذار، اجرا و بهره‌برداری همه ذیل اقدامات و مدیریت وزارت نیرو صورت می‌گیرد و در کنار آن پیوست و نظارت زیست محیطی برعهده سازمان محیط زیست است. نکته قابل تأمل اینجا تضاد و تناقض در اظهارات و سیاست‌ها و واکنش‌های این دو نهاد متولی است. چند روز پیش محمد فاضلی، سرپرست مرکز امور اجتماعی منابع آب و انرژی وزارت نیرو در ارتباط با ماجرای انتقال آب خزر به فلات مرکزی گفته بود: «منابع آب را نمی‌توان از خارج وارد کرد و تأمین آب از دریای خزر و عمان نیز با سخگو نیست و بسیار گران تمام می‌شود. حتی در صورت انجام کمتر از دو درصد آب کشور را تأمین می‌کند، بنابراین به هیچ وجه جایگزین کاهش مصرف آب نیست.» این البته اولین مخالفت این مقام مسئول در وزارت نیرو با انتقال آب خزر نبود، فاضلی حدود سه سال پیش در کسوت معاون مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری گفته بود: «پروژه انتقال آب خزر به سمنان طبق بررسی‌های این مرکز شکست خورده است. امروز هیچ پروژه انتقال آب بین حوضه‌ای در جهان تأیید نمی‌شود. این استدلال که چون کشور ما خشک است حتماً باید انتقال آب انجام شود، استدلالی کاملاً نادرست است.»

واکنش گنگ آقای وزیر

شاید عالی‌ترین مقام، قبل از رئیس جمهور، اردکانیان وزیر نیروی دولت روحانی باشد که می‌تواند در ارتباط با طرح انتقال آب خزر اظهار نظر کند و کمی به بازشدن گره کور این ماجرا کمک کند، اما این انتظار هم پس از واکنش اردکانیان به یأس تبدیل شد. اردکانیان ۲۴ مهر و در حاشیه جلسه هیات دولت در این باره گفت: «در خصوص انتقال آب از دریای خزر به فلات مرکزی مجوز اولیه مربوط به سال ۱۳۹۱ است و بعد از آن سازمان محیط زیست بررسی‌هایش را انجام می‌دهد که با مجوز زیست محیطی صادر شود یا صادر نشود یا مشروط صادر شود. تا ۹۶ هیچ علامتی از این جهت وجود ندارد و طرف حساب هم معمولاً مجری طرح است که در این پروژه شرکت توسعه منابع آب و نیروی ایران است. در سال ۹۶ مجوز مشروط داده شده اما چون شرطش عملیاتی نبوده در سال ۹۷ یک مجوز مشروط دیگر داده شده که آن هم عملیاتی نبوده و آنچه در این روزها رخ داده، نه موافقت با طرح است، نه مخالفت با طرح است، نه موافقت مشروط است، نه بررسی مجدد طرح است. در یک جلسه با حضور معاونان محیط زیست، مدیرکل حفاظت محیط زیست مازندران و سمنان و یک مدیرکل از وزارت نیرو، سلسله اطلاعاتی را خواستند تا مطالعات جدید انجام دهد و آن را بررسی کنند. این همه ماجراست و کار هنوز در همان مرحله‌ای است که پیش از این بوده است.»

مخالفت جدی از نمایندگان تا کارشناسان

واکنش‌ها به ماجرای این انتقال آب همچنان ادامه دارد، از تهدید به استیضاح وزیر از سوی نمایندگان مجلس و مخالفت‌های آشکار آنها با این ماجرا تا انتقادات جدی از نهادهای مختلف و کارشناسان محیط زیست با این طرح ادامه پیدا کرد و حتی برخی راهکار جایگزین هم معرفی کردند. صرفه‌جویی در مصرف آب و ترمیم شبکه آبرسانی و راه‌های جایگزین همه مواردی بود که از سوی برخی صاحب‌نظران برای مقابله با کمبود آب در سمنان عنوان می‌شود. عبدالرضا کرباسی، معاون پیشین محیط زیست دریایی سازمان محیط زیست یکی از افرادی بود که در ارتباط با راهکار جایگزین طرح انتقال آب برای رفع مشکل سمنان گفت: «راهکارهای به‌صرفه‌تری برای مقابله با کم‌آبی بخش‌های مختلف کشور وجود دارد، چرا که فقط در بخش کشاورزی حداقل سالانه ۱۵ میلیارد مترمکعب آب قابل صرفه‌جویی است. از این رو نباید به روش‌های گران‌قیمت تهیه آب شیرین روی آورد.» به گفته کارشناسان و مسئولان سمنان هم سالانه چیزی حدود ۳۰ درصد هدر رفت آب در این استان وجود دارد که با ترمیم شبکه آبرسانی و برخی اقدامات این چنینی می‌توان حجم قابل توجهی از آب را صرفه‌جویی و ذخیره کرد. برخی کارشناسان همچنین پیوندی میان ماجرای انتقال آب و وقوع سیل برقرار می‌کنند و معتقدند اگر پروژه انتقال آب در مسیر جنگل‌های شمال تا استان سمنان اجرایی شود، در نتیجه نابودی پهنه‌های جنگلی و مرتعی در مسیر ساخت پروژه و جاده دسترسی آن باید منتظر تشدید جریان‌های سیلابی در مناطق دور یا نزدیک به اجرای پروژه بود.

انتقال آب از دریا هیچ مشکلی را حل نمی‌کند

پرویز کردوانی، جغرافیدان در گفت‌وگو با «فرهنگستان» گفت: «در ابتدا این را بگویم که انتقال آب از دریا، چه از شمال و چه از جنوب مشکلی را حل نمی‌کند. حفر چاه‌های نیمه عمیق و عمیق، سدسازی و انتقال آب و... راهکارهای پیشرفته دنیا برای دسترسی به هر میزان از آب بود که می‌توان آنها را عامل ایجاد وضعیت نامناسب فعلی دانست. براساس این راهکارها کشاورزی، صنعت، شهرها و... توسعه پیدا کرد و مساله کمبود آب ایجاد شد. در ادامه با پیشرفت‌های صنعتی بیشتر در دنیا، ایران هم نمی‌خواست از رشد عقب بماند، بنابراین سراغ صنایع بزرگ‌تر مثل فولاد، آلومینیوم، پتروشیمی و... رفت. اما این گرایش صنعتی غافل از این بود که در دنیا این صنایع حتی در کنار رودخانه‌ها هم ایجاد نمی‌شوند و به خاطر مصرف زیاد آب در کنار دریا احداث می‌شوند، مثلاً تولید یک تن فولاد، ۱۵ تا ۲۰ مترمکعب آب نیاز دارد. اتفاقی که در ایران نیفتاد و این صنایع پرمصرف در مرکز کشور و در مناطقی که مشکل جدی آب داشتند، ایجاد شدند، مثل اصفهان، کرمان، یزد و... بعد از احداث این مراکز صنعتی و بلعیده شدن آب مناطق مرکزی کشور، سرمایه‌گذاران به وزارت نیرو گفتند آب تمام شده است و باید منابع جدیدی تعبیه شوند، در غیر این صورت تمام این مراکز عظیم تعطیل خواهند شد. اینجا بود که انتقال آب از دریا مطرح شد. قراردادهایی بسته شد، سه سال پیش کانال کشیدند و آب را روش‌های غلط فیزیکی تصفیه کردند و در این زمینه مسائل زیست محیطی را اصلاً رعایت نکردند بلکه آن را به گردن مجری طرح انداختند. این طرح‌های انتقال آب از دریا، به پایچار هم رسید تا از آنجا به سیستان و بلوچستان و بعد هم به خراسان منتقل شود. در منطقه میریلوک خراسان جنوبی صنایع فولاد راه انداختند و آنجا هم دچار مشکل شدند و در نهایت کار به اعتراضات مردمی و شکایت و حتی اعتراض امام جمعه کشید که امام جمعه را هم تغییر دادند! اینها یعنی انتقال آب از دریا مد شده در حال انجام است و مسائل زیست محیطی رعایت نمی‌شود.»

وزارت نیرو با رئیس جمهور رودریاستی دارد

درویش در پاسخ به این سوال که در این ماجرا چه نقدی متوجه وزارت نیرو به عنوان متولی اصلی است، گفت: «اینکه این طرح از سال ۹۱ در دستور کار این وزارتخانه بوده است، چرا این کار را انجام نداده‌اند؟ جز این است که با این طرح مخالف بوده‌اند؟ آقای اردکانیان، وزیر نیرو، اگر دانشمند سازمان ملل است و شخصیت بین‌المللی است، مستقیماً به رئیس جمهور بگوید این طرح به این دلایل مختلف غیرعلمی و غیرفنی است و نباید اجرا شود، چرا سعی می‌کنند طوری رفتار کنند که رئیس جمهور ناراحت نشود و زمان هم بگذرد و توپ را هم در زمین سازمان محیط زیست بیندازند. این بزرگ‌ترین نقدی است که می‌توان به وزارت نیرو وارد کرد. وزارت نیرو را بخواد طرحی اجرا شود، مثل طرح گوآتر، برای انتقال آب به زاهدان و مشهد سریع اجرا می‌کند و هیچ کس هم جلودارش نیست، تخصیص بودجه‌ای که برای آب شیرین کن این طرح دادند در زمان خیلی کمتری حاصل شده، یعنی در همین دولت دوم روحانی رخ داده است، چطور این طرح به سرعت اجرا شد و طرح انتقال آب خزر هنوز اجرایی نشده است؟ چون اینجا وزارت نیرو موافق بوده است، آنجا و در طرح انتقال آب خزر وزارت نیرو و مخالف است، دلش نمی‌خواهد این طرح انجام شود یا رئیس جمهور رودریاستی دارد. جنگل‌های هیرکانی نابود نشود، صیادان بیکار شوند، خاک می‌چار فرسایش شود؛ اصلاً اینها اهمیتی ندارد، فقط آقای رئیس جمهور، احمدی‌نژاد و روحانی ناراحت نشوند!»

وضعیت فعلی نشان‌دهنده عمق وضعیت غم‌انگیز سازمان محیط زیست

با تمام آنچه در نقد و وصف شرایط حین و پس از اجرای چنین طرحی توسط ما و خیلی دیگر از رسانه‌ها نوشته شد و نوشته می‌شود، آنچه بیش از هر چیز دیگری قابل توجه است و اثبات آن نیاز به اعمال خاصی ندارد، ارجحیت اغراض سیاسی بر هر غرض و منظور دیگری است. یعنی ماجرای انتقال آب خزر به سمنان هم این طور که به نظر می‌رسد، در ادامه همان جریان طرح‌های انتقال یزد و کرمان و اصفهان و... است و بیش از آنکه مبتنی بر ملاحظات زیست محیطی باشد، در راستای منافع و اغراض سیاسی است. در همین راستا و با تجمیع آنچه تا امروز در این باره گفته شد با محمد درویش از مدیران سابق سازمان حفاظت محیط زیست و فعالان محیط زیست گفت‌وگو کردیم و او با بیان این نکته که مسئولان و سازمان‌های متولی برای اعلام نظر قطعی خود با رئیس جمهور رودریاستی دارند به «فرهنگستان» گفت: «علی القاعده از وزارت نیرو انتظاری نداریم که دغدغه محیط زیستی داشته باشد. انتقال از سازمان حفاظت محیط زیست است که از محیط زیست محافظت و مراقبت کند اما این سازمان خطاب به وزارت نیرو می‌گوید اگر شما مخالفید درخواست اجرای چنین طرح‌هایی را ندهید تا ما هم آن را تصویب نکنیم. این چه حرفی است؟ اگر واقعاً محیط زیست برای این سازمان مهم است چرا منتظرند چنین اتفاقاتی بیفتد. خیلی غم‌انگیز است بگویم کسی که از محیط زیست دم می‌زند خود رفتارهای عوام‌گرایانه دارد. شما باید از خدایانتان باشد که مردم از محیط زیست دم بزنند حتی اگر رست باشد، نه اینکه اینها را به سرخه بگیرید. این رفتار نشان دهنده اوج وضعیت غم‌انگیزی است که بر سازمان متولی محیط زیست ما حاکم است.»

تیم فعلی وزارت نیرو همان تیمی است که گتوند را ساخت

کردوانی در ادامه گفت: «انتقال آب از دریا، با روسازی ایرها و دسترسی به آب‌های ژرف روش‌ها و راهکارهای جدید مقابله با کم‌آبی است که از نظر من هیچ کدام مشکل را حل نمی‌کنند. اولین بار انتقال آب از دریا، در زمان احمدی‌نژاد با انتقال آب از دریای خزر مطرح شد، طرح‌هایی هم که به آنها اشاره کردم در همین چند سال اخیر اجرایی شدند. اسم طرح انتقال خزر را آن موقع گذاشته بودند، انتقال آب دریای خزر به کویر که همه می‌گفتند می‌خواهند کویر را آباد کنند! چیزی که امکان پذیر نبود و نیست. بعدها مشخص شد غرض این نبود و می‌خواستند در حوزه مصارف شهری و صنعتی از آن بهره‌برداری کنند. انتقال ۲۰۰ میلیون مترمکعب آب از خزر حجم قابل توجهی نیست وقتی در هر ثانیه، میلیارد‌ها مترمکعب به وسیله رود ولگا و دن به آن آب ریخته می‌شود. قزاقستان و ترکمنستان چندین آب شیرین کن در نزدیکی خزر گذاشته‌اند و برای مصارف مختلف آن را بهره‌برداری می‌کنند. داغستان هم در حوزه کشاورزی از این آب بهره‌برداری می‌کند. شوری خلیج فارس، پنج درصد و شوری دریای خزر، ۱/۱ درصد است. با این استدلال‌ها ما می‌توانیم در مازندران شرقی از آب خزر بهره‌برداری کنیم، نکا، بندرگز، بهشهر و... ظرفیت و البته به این آب نیاز دارند.» این جغرافیدان با مذمت طرح‌های انتقال آب ادامه داد: «ما اگر از آب درست استفاده می‌کردیم، نیازی به طرح‌های انتقال نبود. یک سری استان‌ها، آن روزهایی که دلار سه هزار تومان بود می‌گفتند احتیاجی به انتقال آب نیست، حالا که هزینه‌ها چند برابر شده چون انتقال آب مد شده است، خواهند این ماجرا هستند. آب انتقالی را نباید همین طور در لوله‌ها رها کنند که در همه زمینه‌ها مصرف شود. به نظر من توسعه صنایع در این مناطق کم‌آب، حیانت است. این آب‌ها به سمنان نباید کارخانه‌ها اضافه می‌شوند، به سیرجان بروم هم همین اتفاق می‌افتد. این انتقال وقتی توجیه دارد که فقط برای شرب باشد. تیم فعلی وزارت نیرو و کسانی که به دنبال انتقال آب در اریا هستند همان تیمی هستند که سد گتوند و... را ساختند که الان این سد در حال حاضر در خوزستان را نابود می‌کند.»